

HONNAN TEKINTÜNK AZ EMBEREK PROBLÉMÁIRA?

▶ RAÚL FORNET-BETANCOURT

Néri Szent Fülöp Lelkiségi Házban működő Nemzetközi Kultúraközi Filozófiai Iskola igazgatója, Barcelona

Bár elismerést érdemel, hogy a jelenlegi helyzetben számos értelmiségi véleményt nyilvánított a válságról, mégis úgy tűnik, mintha a háttérben mégiscsak tehetetlenek lennének az emberek valódi gondolataival szemben. Gondolataik erőtlensége abból is fakad, hogy sajátos helyről tekintenek az emberek problémáira: egyetemek, kutatóintézetek, alapítványok falai közül, vagyis olyan intézmények világából, amelyek nemcsak anyagi biztonságot nyújtanak a tanároknak és a kutatóknak, de széles körű elismertséget is szereznek nekik. Ezekben az intézményekben az „emberek problémái” olyan „kérdésként” merülnek fel, amelyek figyelmet érdemelnek, de egzisztenciális szempontból fényévekre vannak azoktól, akik tanulmányozzák őket. És ez az értelmiségi gondolkodás helyszínei és az emberek hétköznapijai között húzódó távolság arra is magyarázatot ad, miért vagyunk annyira tanácstalanok, mi, értelmiségiek, például akkor, amikor arról beszélünk, mennyire „előnyös” a karantén, hiszen az emberek most végre elgondolkozhatnak azon, ami igazán „lényeges” az életben. Mert aki ilyen „tanácsokat” ad, nem ítéli-e meg tévesen az emberek nagy részének életkörülményeit és égető gondjait, azokét, akik a saját bőrükön kezdik érezni a járvány következményeit, mert elveszítik az egészségüket, a lakásukat vagy a munkájukat, vagy félnek mindezek elvesztésétől?

¹Részlet a barcelonai Néri Szent Fülöp Lelkiségi Házban működő Nemzetközi Kultúraközi Filozófiai Iskola igazgatója, Raúl Fonet-Betancourt A koronavírus-járvány, avagy az értelmiségiek tehetetlensége című írásából.

Forrás: Vigilia.hu

Nem ismerik-e félre ezek a „tanácsok” a szorongatott teremtmény érzelmi törekénységét, s nem vakok-e arra, hogy a karantén körülményei között erőszak is könnyen elszabadulhat? Ezért azt mondom: ahhoz, hogy megszabaduljunk a tehetetlenségünktől, kétségkívül másféle elméleti alapokra van szükségünk, de azokat a helyeket is keresnünk kell, amelyek az igazság és az őszinteség igényét támasztják az általunk végzett szellemi feladattal szemben. Ha ilyen helyeket keresnénk, a korunkban élő konkrét személyeknek is nagyobb figyelmet kellene szentelnünk. Feltétlenül fontos, hogy élő párbeszédet kezdeményezzünk velük, mert csak így értjük meg, hogy nemcsak rendkívüli tapasztalatokban mutatkozik meg, ami fontos az élet értelmének felismeréséhez. Ugyanilyen fontos lehet, ha valaki együtt tölti az ebédszünetet a „cimborájával”, akivel a vasúti pályaudvart söprögeti.¹

